

Översättning: Fröbjörn och Gudrun, de reste stenen efter Romund, sin son, den raske, och Ger, Rodgers broder, efter Marja. Gud hjälpe hans ande! Ybber högg runorna, (som rista kan?).

12. Gryt kyrka, Daga hd.

Pl. 4: B. 711.

Litteratur: B. 711; L. 922.

Enligt S. Boije, som 1883 förgäves efterfrågade denna runsten, anges i Palmsköld Top. T. 31, sid. 667 dess plats vara »utanför Gryts vapenhusdörr».

Av runstenen visar B. 711 blott en del, vars längd varit 1,35 m och bredd tvärs över från slingans början 87 cm.

På teckningen i B. 711 har stenen form av en runstens övre del. Den del av slingan, som är bevarad längs dennas vänstra sida, innehåller emellertid en del av inskriftens slut, som ju kunnat stå i uppåtgående slinga till vänster, som på Sö. 11 Gryt. Motsvarande ristning t. h. har då varit alldeles utplånad.

Inskriften är följande: — **lfa : fapur · sin : auk** —

Den avlidnes namn har sannolikt varit: ack. [**pia**]lfa Tjälve.

Översättning: — (efter) Tjälve, sin fader, och —

13. Gatstugan, Gryt sn, Daga hd.

Pl. 18.

Runstenen låg före 1871 till förstugubro vid Gatstugan, nu under Järna gård, som hör till Ånhammar, vid den byggnad, där statdrängarne bodde, och under den låg en annan sten, som ock tyckes hava haft ristning, måhända den förlorade toppen, men den gick sönder, då stenen kördes upp till sin nuvarande plats vid en gammal loge sydöst om Gatstugan invid vägen till Hässelby, där stenen restes 1899.

Ämnet är röd sandsten. Höjden efter vänstra kanten är 1,38 m, bredden vid foten 1 m, upptill över korsets kärna 1,25 m, slingans bredd 8 cm. Den nedre delens yta är 1,5 cm högre och äger föga ristning i behåll, vilken blott finnes på den alldeles jämna övre delen av stenen, vars topp är borta från och med övre delen av korset.

Under korset t. v. finnes lämningar av ett ormhuvud och därefter några runor, som alltså utgjort inskriftens början, nämligen 1—3 **uik** — varefter med mellanrum av en runa 4 runan 5 **k** tyckes följa. Förmodligen har därför första namnet varit **uik**[i]**k**[R].

Inskriften är därefter utplånad på stenens högra yta, i vars övre kant dock ett stycke stav synes, som kanske haft bistaven av **k** och förmodligen varit slutruna i [**au**]**k**. Därefter står 3 cm från avsatsen en punkt och därpå namnet **muskia**, vars **m** är svagt men tydligt under skynket, **u** något nött, det omvända **s** och **kia** mycket tydliga. Efter den följande punkten står 13, som kan vara övre hälften av **p** eller möjligen **r** med bistav nedom stavens topp, därpå 14—15 **ai** och 6,5 cm från **i** foten av en runa i stenens kant. Högra slingans första ord är **pina**, vars **p** är nött och grunt med övre mynningen av bistaven alldeles borta, **i** är väl bibehållet, av **n** finnes 2,5 cm av staven nedifrån och en skugga av bistaven, men **a** är fullt tydligt, liksom **at**. Det följande namnet har varit **sikbia**[rn], men rn, som stått på den högre ytan, fattas, eller har efterlämnat en obe-